

POSTANOWIENIE

Dnia 6 września 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Gudowska

w sprawie z wniosku A. Z.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w O.
o prawo do emerytury,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 6 września 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 29 kwietnia 2015 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 29 kwietnia 2015 r. Sąd Apelacyjny, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w G. oddalił apelację A. Z. od wyroku Sądu Okręgowego w G. z dnia 10 września 2014 r., oddalającego jego odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w O. z dnia 20 czerwca 2014 r. w przedmiocie odmowy ustalenia prawa do emerytury na podstawie art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2015 r., poz. 748 ze zm.). Okres pracy A. Z. w G. od dnia 11 listopada 1974 r. do dnia 31 marca 1992 r. na stanowisku parkieciarza nie został zaliczony jako okres pracy w warunkach szczególnych, gdyż nie wykonywał stale i pełnym wymiarze czasu pracy prac cykliniarskich wymienionych w wykazie A, dziale V, pkt 8 – załączniku do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników

zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz. 43 ze zm.). Zajmował się również układaniem i uzupełnianiem parkietów, ich wykańczaniem, lakierowaniem, kładzeniem legarów i docinaniem klepek.

Skarga kasacyjna ubezpieczonego został oparta na podstawie naruszenia prawa materialnego (art. 184 w związku z art. 32 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych i § 2 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r.) przez niewłaściwe przyjęcie, że nie wykonywał pracy w szczególnych warunkach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, mimo iż czynności inne niż określone w załączniku do rozporządzenia miały charakter incydentalny, krótkotrwały i uboczny.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 4 k.p.c., skarżący wskazał na potrzebę wykładni § 2 ust. 1 rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. w zakresie odpowiedzi na pytanie, czy wykonywanie pracy w warunkach szczególnych lub szczególnym charakterze „stale i w pełnym wymiarze czasu pracy” wyklucza możliwość sporadycznego wykonywania drobnych prac, które nie zostały wymienione w załączniku do rozporządzenia. Sugerował, że powinno się raczej brać pod uwagę zasadniczy charakter prac szkodliwych, przy uwzględnieniu kwalifikacji oraz środowiska pracy, i podkreślił, iż nawet wykonując prace niewymienione w załączniku do rozporządzenia, przez cały czas był narażony na działanie szkodliwych czynników. Stwierdził, że należy jego skargę kasacyjną uznać za oczywiście uzasadnioną ze względu na charakter żadanego świadczenia oraz wymaganie jednolitości rozstrzygnięć co do zasady tożsamych dla tożsamych stanów faktycznych. Wskazał, że innemu członkowi brygady cykliniarskiej w G. przyznano prawo do emerytury w szczególnych warunkach.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub

wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Powołanie się we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na oczywistą zasadność skargi, czyli na naruszenie prawa o charakterze kwalifikowanym, wymaga odrębnego od uzasadnienia podstaw kasacyjnych, wykazania, że wadliwe zastosowanie przepisu doprowadziło do wydania oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c.). Co do zasady nie odpowiada temu odwoływanie się w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania argumentów sprowadzających się do zarzutów ujętych w podstawach skargi, te bowiem nie są badane w ramach przedsądu, w którym Sąd Najwyższy ocenia tylko przyczyny kasacyjne przewidziane w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Argumentacja wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania utożsamiana z zarzutami ujętymi w podstawach skargi kasacyjnej, nie dowodzi istnienia różnych stanowisk co do rozumienia przepisów prawa zastosowanych w sprawie.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie zawarto krytyki wykładni prawa przyjętej przez Sąd drugiej instancji, lecz wyrażono niepoddający się kontroli kasacyjnej brak aprobaty dla ocen mających charakter ustaleń i stosowania prawa w konkretnym stanie faktycznym (por. postanowienia SN: z dnia 16 marca 2009 r., III UK 90/08 i III UK 91/08, oraz z dnia 8 września 2008 r., III UK 52/08 i III UK 55/08, niepubl.).

Skarga kasacyjna nie może być uznana za oczywiście uzasadnioną, jeżeli o występowaniu tej przesłanki miałyby świadczyć naruszenie przepisów prawa, których wykładnia nasuwa wątpliwości wymagające wyjaśnienia przez Sąd Najwyższy w ramach sformułowanego w tej sprawie zagadnienia prawnego.

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).